

Zagreb, 19.03.2020.

**TRGOVAČKI SUD
U PAZINU**

Na broj: St-336/2019

Dužnik: ALPHA ADRIATIC d.d., sa sjedištem u Puli, Carrarina 6, OIB: 49693360447, koje zastupaju odvjetnici Branimir Škurla i Goran Durmiš te ostali odvjetnici iz Odvjetničkog društva BEKINA, ŠKURLA, DURMIŠ I SPAJIĆ d.o.o., Zagreb, Preradovićeve 24

ŽALBA DUŽNIKA

protiv dijela rješenja Trgovačkog suda u Pazinu
broj St-336/2019 od 05.03.2020. godine

1x

1. Trgovački sud u Pazinu je dana 05.03.2020. godine u gore navedenom predmetu donio rješenje broj St-336/2019 kojim je (i) utvrdio tražbine vjerovnika prema Dužniku, (ii) uputio vjerovnika 3. MAJ BRODOGRADILIŠTE d.d. Rijeka na nastavak parnice koja se vodi pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod brojem P-127/19 radi utvrđenja osporene tražbine u iznosu od 3.077.877,69 kn, (iii) utvrdio dostavljene obavijesti o razlučnim pravima vjerovnika koji se nisu odrekli prava na odvojeno namirenje niti su pristali da se odgodi namirenje iz predmeta na koje se odnosi njihovo razlučno pravo i (iv) naložio Dužniku da, u roku od 21 dana, od dana dostave odluke drugostupanjskog suda o žalbi protiv rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama, dostavi sudu plan restrukturiranja kojim su obuhvaćene sve utvrđene i osporene tražbine (u daljnjem tekstu: „**Rješenje**“).

2. Vjerovnik izjavljuje žalbu protiv točke I. podtočke 2. i točke I. podtočke 10 Rješenja koje glase:

- I. „Utvrdjuju se tražbine slijedećih vjerovnika prema dužniku APLHA ADRIATIC d.d. Pula, Carrarina 6, OIB: 49693360447:
2. Vjerovnika iz Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116 i to:
- a/ AGRAM BANKA d.d. Zagreb, Ulica grada Vukovara 74, OIB: 70663193635;
b/ Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Zagreb, Strossmayerov trg 9, OIB: 26702280390;
c/ KentBank d.d. Zagreb, Gundulićeva 1, OIB: 73656725926;
d/ Privredna banka Zagreb d.d. Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732;
e/ Republika Hrvatska, Ministarstvo financija, Zagreb, Katančićeva 5, OIB: 18683136487;
f/ UNITED SHIPPING SERVICES SEVENTEEN INC. 80 Board Street, Monrovia, Liberija, OIB: 41270009883;
g/ UNITED SHIPPING SERVICES SEVENTEEN INC. 80 Board Street, Monrovia, Liberija, OIB: 41270009883;

dalje: vjerovnici iz klupskog kredita 7710005116, u ukupnom iznosu od 317.005.587,26 kn.“

10. „Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, i Hrvatska banka za obnovu i razvitak, Zagreb, Strossmayerov trg 9, OIB: 26702280390, *dalje: vjerovnici iz Ugovora o klupskom kreditu 3248615646, u ukupnom iznosu od 250.495.144,34 kn.“*

Žalba se podnosi zbog:

- i. zbog pogrešne primjene odredbi čl. 59. st. 3. Stečajnog zakona;
- ii. pogrešne primjene odredbe članka 47. Stečajnog zakona
- iii. bitne povrede odredbi postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a

3. Prije detaljnijeg obrazlaganja žalbenih razloga Dužnik moli drugostupanjski sud da pobijanom dijelu Rješenja posveti posebnu pažnju.

Ovo ne iz razloga što bi Dužnik zaslužio kakav poseban tretman kod tijela sudske vlasti, nego zbog toga što predmetni dio Rješenja predstavlja pitanje o čijem rješavanju ovisi ispunjenje kriterija efikasnosti postupka, ispunjenje načela zakonitosti i zaštite prava svih sudionika u postupku te postizanja ravnopravnosti vjerovnika, kao temeljenih vrijednosti zaštićenih Stečajnim zakonom.

Ne bi smjelo biti dvojbe da je namjera zakonodavca da svim vjerovnicima omogući ravnopravno sudjelovanje u postupku sklapanja predstečajnog sporazuma. Sve ostalo s pravom bi se imalo smatrati neosnovanim selektiranjem vjerovnika pa i njihovom diskriminacijom. Vjerovnik, u odnosu na svoju vlastitu i bezuvjetnu tražbinu, ne smije

izgubiti pravo sudjelovanja u sklapanju predstečajnog sporazuma kao svoga vrhunskoga interesa samo zato što je pravna osnova njegove tražbine identična pravnoj osnovi tražbina drugih vjerovnika. Naprotiv, sud je dužan, po mišljenju Dužnika – u okviru raspoloživog pravnog okvira – omogućiti vjerovnicima da samostalno i po svom nahodjenju raspolažu sa pravima koje crpe iz vlastitih tražbina te njima upravljaju na način koji samostalno smatraju najprimjerenijim i ekonomski najopravdanim.

Dužnik je svjestan kompleksnosti ovog pravnog pitanja, posebice imajući u vidu nesuglasje oko međusobne raspodjele priznatih tražbina od strane izvornih i naknadno pristupjelih vjerovnika kroz institut zakonske subrogacije te posljedično tome načina utvrđenja visine tih tražbina. Svrha ove žalbe s pozicije Dužnika – kao osobe koja pojačano gaji nadu za sklapanjem predstečajnog sporazuma – je osim preispitivanje pobijanog dijela rješenja od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, i davanje određenih uputa te visoke pravne instance u pogledu reguliranja ovog pitanja u nastavku postupka, zbog činjenice da o istome ne postoji dovoljno jasna sudska praska i pravna doktrina, koja bi na zadovoljavajući i cjelovit način ponudila odgovarajuća i primjenjiva rješenja. Pri tome, pored načela zakonitosti, ne smije se smetnuti s uma niti načelo ravnopravnosti i jednakog položaja svih vjerovnika.

4. Dužnik u nastavku obrazlaže pojedine žalbene navode.

4.1 U odnosu na pobijani dio Rješenja iz točke I. 2.

4.1.1. Prvostupanjski sud pobijani dio Rješenja temelji na zaključku da vjerovnici iz točke I. 2. Rješenja na temelju Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116, bilo kao kreditori, bilo kao osiguravatelji, za potrebe ovog postupka čine jednog vjerovnika pri čemu je po ocijeni suda, bitan samo ukupan iznos njihove tražbine prema dužniku, a to su upravo izvorno prijavljene tražbine koje su banke prijavile unutar roka za prijavu tražbina (i koje su u cijelosti priznate).

Nadalje, prvostupanjski sud je stava da će svi opisani vjerovnici kod glasanja sudjelovati sa iznosom od 317.005.587,26 kn pri čemu da bi glasali ZA plan restrukturiranja potrebno je da između sebe postignu suglasje. Obzirom da sud nije do kraja izveo tezu o stupnju suglasja, Dužnik smatra da je potrebno da se svi vjerovnici usuglase oko te stvari.

Osnovu ovakvog stava prvostupanjski sud nalazi u odredbi članka 59.st.3 Stečajnog zakona te sudskoj praksi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske izraženoj u odluci broj PŽ-1334/17.

Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio odredbu članka 59.st.3 Stečajnog zakona, odnosno ista nije primjenjiva u predmetnom slučaju. Prvostupanjski sud bio je dužan primijeniti odredbu članka 47. Stečajnog zakona. Pored navedenog prvostupanjski sud u odluci nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, odnosno o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se navodi u Rješenju i isprava na temelju kojih se Rješenje donosi.

4.1.2. Umjesto primjene odredbe članka 59.st.3. Stečajnog zakona trebalo je primijeniti odredbu članka 47. Stečajnog zakona.

Odredba članka 59.st.3. Stečajnog zakona glasi:

Vjerovnici koji imaju neko zajedničko pravo ili čija su prava do nastanka predstečajnog razloga činila jedinstveno pravo računaju se pri glasovanju kao jedan vjerovnik. Na identičan način postupit će se i s nositeljima razlučnih prava i plodoužiteljima.

Prije svega ostaje nejasno iz kojeg je razloga prvostupanjski sud odlučio primijeniti ovu odredbu u ovoj fazi predstečajnog postupka.

Međutim, neovisno o fazama postupka, primjeni te odredbe u ovom postupku nema mjesta.

Sudovi su dužni prilikom tumačenja odredbi Stečajnog zakona utvrditi stvarnu volju zakonodavca te pravni pa čak i politički i gospodarski cilj kojime se rukovodio prilikom donošenja zakona ili njegove pojedine odredbe.

Pravilnim tumačenjem odredbe članka 59.st. 3 Stečajnog zakona prvostupanjski sud bi zaključio da se njen doseg iscrpljuje u zaštiti ostalih vjerovnika u situacijama kada se kao vjerovnici jedne tražbine pojavljuju izvorni vjerovnik ali i jamci dužnika koji još nisu vjerovnici, ali to eventualno mogu postati. To su „vjerovnici“, s, kolokvijalno nazvanim, „uvjetnim tražbinama“. Zakonodavac nije mogao dopustiti da vjerovnici, koji su prijavili uvjetne tražbine i koje su im i priznate, a koji će tek možda imati neku bezuvjetnu tražbinu prema dužniku – pod uvjetom da ispune obvezu prema ostalim vjerovnicima na temelju izdanih jamstava – imaju ista prava, pa i pravo glasa, kao ostali vjerovnici koji u vrijeme otvaranja predstečajnog postupka imaju bezuvjetnu imovinskopравnu tražbinu prema dužniku.

I sudska praksa zauzela je identičan stav.

Tako se u odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-2732/17 navodi:

„Suprotno žalbenim navodima, tretirajući vjerovnika tražbine po osnovi zajma zajedno s jamcima za tražbinu iz tog zajma kao osobe koje imaju jedinstveno pravo, prvostupanjski sud je pravilno primijenio navedenu odredbu članka 59. Stavka 3. Stečajnog zakona. Prvostupanjski sud nije mogao priznati davatelju zajma i svakom jamcu puno pravo glasa kako to ističe žalitelj, ovi bi vjerovnici na temelju danog zajma (1.438.950,54 kn) i dužnikovog duga koji odgovara tom iznosu imali pravo glasa u iznosu od ukupno 4.844.009,47 kn, što bi ostale vjerovnike stavilo u neravnotežan položaj. ....

Zbog toga prijave tražbine jamaca i solidarnih dužnika (koji još nisu platili dug stečajnog dužnika) treba smatrati zahtjevom za osiguranje što će ga platiti. Naime, te osobe nemaju prema stečajnom dužniku tražbine i nisu stečajni vjerovnici sve dok ne obave plaćanje i ne steknu pravo regresa. Međutim, budući da su tražbine jamca i solidarnog dužnika u

konkretnom slučaju utvrđene u stečajnom postupku kao „uvjetne“ tražbine, one za potrebe glasovanja predstavljaju tražbine koje čine jedinstveno pravo u smislu odredbe članka 59. Stavka 3. Stečajnog zakona.“

Za razliku od slučaja iz naprijed citirane odluke u predmetu PŽ-2732/17, u ovom konkretnom slučaju svi vjerovnici već su obavili plaćanje za Dužnika te prema njemu stekli samostalno, punopravnu i bezuvjetnu tražbinu. Osim toga, i izvorni vjerovnici su već kod prijave tražbine iste prijavili kao samostalna i bezuvjetna imovinska prava prema Dužniku. To je i u skladu s odredbom točke 8. podtočke vi) Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116 koja glasi:

„SAMOSTALNOST PRAVA:

Prava svakog Kreditora temeljem ovog Ugovora su pojedinačna te je potraživanje prema Korisniku kredita i svakom Sudužniku iz ovog Ugovora pojedinačno. Pod uvjetima utvrđenim ovim Ugovorom, svaki Kreditor je ovlašten do iznosa svog potraživanja poduzeti svaku mjeru kako bi zaštitio i izvršio svoja pojedinačna prava iz ovog Ugovora, neovisno od drugog Kreditora, te bez potrebe da mu se u poduzimanju takvih mjera pridruži drugi Kreditor, osim ako nije drugačije ugovoreno ovim Ugovorom.“

Čak i odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, koja je poslužila prvostupanjskom sudu kao potvrda njegovih stajališta (PŽ-1334/17), ovo pitanje tretira na način koji je bliži shvaćanjima Dužnika.

Primjerice:

„Međutim, iz dokumentacije u spisu proizlazi da je riječ u uvjetnim tražbinama s osnove jamstva i sudužništva. Prvostupanjski je sud trebao ispitati o kakvim je tražbinama riječ, odnosno koja je njihova osnova, jer ako je riječ o vjerovnicima uvjetnih tražbina s neke zajedničke osnove, to znači da oni imaju neko zajedničko pravo, odnosno da su njihova prava do nastanka predstečajnog razloga činila jedinstveno pravo, što nadalje znači da se oni računaju pri glasovanju kao jedan vjerovnik s jednim pravom glasa, a ne da svakome od njih prizna pravo glasa zasebno, jer to nije pravilno ni zakonito. ... Ako postoji zajedničko pravo više vjerovnika uvjetnih tražbina i glavnog vjerovnika po istoj osnovi, namirenje bilo kojeg od tih vjerovnika u tom zajedničkom iznosu tražbine sa sobom povlači istodobno namirenje i svih ostalih.“

Zajednički nazivnik obje odluke je da se odredba članka 59.st.3.Stečajnog zakona primjenjuje kada postoje uvjetne tražbine jamaca ili solidarnih dužnika, pri čemu dok isti ne podmire dug ili dio duga potpadaju pod zajedničko pravo s vjerovnikom.

Dužnik ponavlja, u ovom konkretnom postupku to nije slučaj.

Osim toga, uspostavljanjem ovakve vjerovničke zajednice stvaraju se i dodatne otegotne okolnosti za vjerovnike. Prvenstveno, sud je na opisani način formirao solidarnost vjerovnika na temelju odredbe članka 54. Zakona o obveznim odnosima, zasnivajući ga na zakonu (čl. 59.st.3. Stečajnog zakona) koji međusobne odnose regulira na način drugačiji nego je to njihova dispozitivna volja. Povrh navedenog, ovo daje mogućnost Dužniku da ispuni obvezu samo jednom od vjerovnika, čime bi tražbine ostalih vjerovnika prema Dužniku prestale. Ovo nije prigodna teza izvedena za potrebe ovog postupka. Činjenica da u pobijanom dijelu rješenja nisu određene pojedine tražbine vjerovnika dionika vjerovničke zajednice omogućuje upravo primjenu odredbe članka 55. Zakona o obveznim odnosima u pogledu načina ispunjenja. Daljnja međusobna regresna prava u tom slučaju ne bi se ticala Dužnika.

Iz navedenih razloga prvostupanjski je sud pogrešno primijenio odredbu članka 59. st. 3. Stečajnog zakona ali povrijedio i pravila postupanja jer u obrazloženju pobijanog rješenja nije obrazložio razloge zbog kojih bi se predmetna odredba primijenila i na tražbine koje potječu iz iste pravne osnove, ali su po svojoj naravi bezuvjetne i samostalne.

4.1.3. Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio odredbu članka 47. Stečajnog zakona te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se navodi u Rješenju i isprava na temelju kojih se Rješenje donosi.

Pitanje utvrđenja tražbina regulirano je na način da sud praktički samo konstatira jesu li tražbine prijavljene u zakonskom roku i jesu li osporene od strane dužnika, povjerenika i drugih vjerovnika. Tako piše u odredbi članka 47. Stečajnog zakona.

Tražbine vjerovnika iz točke I.2. Rješenja prijavljene su u roku te nisu osporene. Sud je bio dužan voditi se upravo tom činjenicom prilikom utvrđenja svih tražbina.

Suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, u tablici prijavljenih tražbina s očitovanjima Dužnika, povjerenika jasno su naznačene tražbine vjerovnika s pojedinačnim iznosima. Dužnik je to učinio, kako u odnosu na izvorne prijave, tako i nakon podmirenja dijela tražbina tih vjerovnika od strane jamaca podneskom od 25.2.2020. godine.

Prvostupanjski sud nije uzeo u obzir predmetne tablice niti je dao valjane razloge zašto iste nije ispitao i u konačnici razloge zašto ih je smatrao neprimjerenim.

Ovime je počinjenja još jedna bitna povreda pravila postupka.

4.1.4. Dužnik je svjestan kompleksnosti nastale pravne situacije u pogledu nemogućnosti dogovora izvornih vjerovnika tražbina – koje su i kao takve i prijavili i koje nisu osporene - i subrogiranih vjerovnika – jamaca koji su u određenom dijelu tih tražbina plaćanjem duga izvornim vjerovnicima zauzeli njihovu pravnu poziciju. I sam prvostupanjski sud očito se našao u raskoraku kako pomiriti sva načela postupka kojih se dužan držati, a da ne povrijedi prava vjerovnika o čijim je tražbinama riječ, kao i prava ostalih vjerovnika te omogućiti sklapanje predstečajnog sporazuma koji bi bio prihvatljiv većini i ekonomski provediv za Dužnika.

Stoga se moli Visoki trgovački sud Republike Hrvatske da u slučaju usvajanja Dužnikove žalbe dade uputu prvostupanjskom sudu kako da razriješi opisani pravni problem imajući u vidu činjenicu da su tražbine priznate i da postoje jasni zakonski rokovi za dovršetak predstečajnog postupka kao i ispravan stav prvostupanjskog suda da ukupan iznos tražbina nakon interne vjerovničke raspodjele ne može biti viši od prijavljenog iznosa tražbina.

Po ocijeni Dužnika ovo se pitanje može riješiti na dva načina.

Prvi je način Dužnik već iskazao u svojim podnescima i tablicama koje je dostavio (podnesak od 25.2.2020. godine) u kojem je matematičkim operacijama izračunao tražbine svih vjerovnika poštujući (i) tečajna pravila koja vrijede među strankama u njihovim ugovorima (npr. plaćanje jamstva od strane Republike Hrvatske prema prodajnom tečaju Privredne banke Zagreb kako je regulirano ugovorom o jamstvu) ili u skladu sa zakonom, konkretnom odredbom članka 22. Zakona o obveznim odnosima (u slučaju plaćanja sudužnika UNITED SHIPPING SERVICES ELEVEN INC i UNITED SHIPPING SERVICES SEVENTEEN INC), (ii) činjenicu da nakon otvaranja predstečajnog postupka nad Dužnikom ne teku kamate i (iii) način uračunavanja plaćenih iznosa u skladu s uputama samih vjerovnika (konkretno upute Privredne banke Zagreb za iznose plaćene od sudužnika UNITED SHIPPING SERVICES ELEVEN INC i UNITED SHIPPING SERVICES SEVENTEEN INC i poziva Privredne banke Zagreb na plaćanje po jamstvu Republike Hrvatske Ministarstva financija).

Obzirom ovdje ne postoji ugovorni odnos prijenosa tražbina koji bi pobliže regulirao ovu problematiku nego je riječ o zakonskom prijenosu prava, drugi je način da sud uzme u obzir samo podneske izvornih vjerovnika koji su za određeni način umanjili svoje tražbine, dok bi tek preostali dio pripao jamcima. Pitanje diskrepancija u iznosima, odnosno različito pravno tumačenje zakonski odredbi bilo bi predmet drugih postupaka između vjerovnika, a koji ne bi imali utjecaj na predstečajni postupak.

Ova pitanja važna su za pravilnu primjenu prava, zakonitost postupka te ravnopravnost vjerovnika pa se čini odlučnim da drugostupanjski sud o njima zauzme odgovarajući stav, odnosno dade uputu nižem sudu.

4.1.5. Prvostupanjski je sud, očito greškom u pisanju, u pobijanom dijelu Rješenja dva puta naznačio vjerovnika UNITED SHIPPING SERVICES SEVENTEEN INC. 80 Broad Street, Monrovia, Liberija, OIB: 41270009883. Ispravno je, pored navedenog vjerovnika, pod točkom g) naznačiti i vjerovnika UNITED SHIPPING SERVICES ELEVEN INC. 80 Broad Street, Monrovia, Liberija, OIB: 36857714785.

Ovo proizlazi kako iz podnesaka samog vjerovnika, tako i iz podneska i tablice Dužnika od 25.02.2020. godine. Stoga je sam po sebi ovaj dio rješenja nezakonit.

4.2. U odnosu na pobijani dio Rješenja iz točke I. 10.

4.2.1. I u odnosu na ovaj dio pobijanog Rješenja prvostupanjski sud pogrešno je primijenio odredbu članka 59.st.3 Stečajnog zakona, odnosno ista nije primjenjiva u predmetnom slučaju.

Prvostupanjski je sud bio dužan primijeniti odredbu članka 47. Stečajnog zakona.

I ovdje je riječ o dva samostalna vjerovnika s bezuvjetnim tražbinama prema Dužniku.

Radi izbjegavanja ponavljanja, Dužnik upućuje na sve žalbene razloge opisane u točki 4.1. koji se na odgovarajući način mogu primijeniti i na ovaj dio pobijanog Rješenja.

4.2.2. Pored opisanih žalbenih razloga Dužnik ističe da je pobijani dio Rješenja iz točke I. 10 proturječan samom sebi i razlozima koje sud navodi kao odnosno za isto nisu dani valjani razlozi. Pobijani dio rješenja je protivan i ispravama na kojima se temelji.

U obrazloženju tog dijela tražbine sud konstatira da se „*radi se o tražbini Zagrebačke banke d.d. i HBOR-a po osnovi Ugovora o klupskom kreditu 3248615646 te Ugovora o ustupu potraživanja radi ispunjenja (naplaćivanja) od 28.10.2019. prema kojem svaki od navedenih vjerovnika ima prema dužniku potraživanje u iznosu od 125.247.572,17 kn*“ te nastavlja „*kako se radi o tražbini iz jedno te istog odnosa to se vjerovnici Zagrebačka banka d.d. i HBOR smatraju jednim vjerovnikom za tražbinu utvrđenu u iznosu od 250.495.144,34 kn*“

Prvostupanjski sud ispravno je zaključio da svaki od vjerovnika ima vlastitu imovinskopравnu tražbinu prema Dužniku da bi nakon toga zauzeo stav da se radi o tražbinama jednog te istog pravnog odnosa pa bi je valjda samo radi toga trebalo zbrojiti i oba vjerovnike tretirati kao jednog vjerovnika.

Sud nije analizirao odredbe Ugovora o klupskom kreditu 3248615646 te Ugovora o ustupu potraživanja radi ispunjenja (naplaćivanja) od 28.10.2019. godine niti je dao valjane razloge zbog kojih smatra da bi bila riječ u zajedničkoj tražbini. Postojanje jedinstvenog prava iz kojeg potiče tražbina ne čini više vjerovnika jednim vjerovnikom samim po sebi kako to propisuje odredba članka 59.st.3 Stečajnog zakona. Sud je bio dužan pobliže ispitati tu zajedničku pravnu osnovu te na temelju detaljne analize donijeti valjane zaključke. Kako je sud to propustio učiniti ni ovaj dio rješenja ne može se valjano ispitati.

Ovakvo rješenje i zaključak iz obrazloženja prvostupanjskog suda suprotan je i njegovom vlastitom raspravnom rješenju broj St-336/19 od 4.3.2020. godine, kojim se na 8 stranici utvrđuju tražbine Zagrebačke banke d.d. u iznosu od 125.247.572,17 kn plus 14.393,41 kn te Hrvatske banke za obnovu i razvitak u iznosu od 125.247.572,17 kn.

Predmetne su tražbine tim rješenjem jasno razgraničene i pravno odvojene kao zasebne imovinskopравne cjeline.

Nejasno je stoga zašto je i temeljem kojih razloga prvostupanjski sud u pobijanom dijelu rješenja zauzeo drugačiji stav.

5. Dužnik predlaže ukinuti dio Rješenja koji se pobija ovom žalbom i vratiti predmet u tom dijelu na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu.

ALPHA ADRIATIC d.d., koje zastupa: